

Grotesc ~ O gotic Epic

de GE Graven

Capitolul XX

[Capitolul final al cărții 1: Învierea]

~Lazarus a urmărit Spectrul verzui și strălucitor al Lordului Medici în timp ce zburau spre sud, în josul unei coaste acoperite de conifere, spre satul portuar Saint Maxime. La dreapta sa, a văzut marginea estompată și neregulată a țărmului, cu numeroasele sale golfuri și peninsule; iar în zborul său rapid, țărmul ar fi putut părea doar o pată neclară, sărind înainte și înapoi, iar și iar. Și chiar și cu el în mișcare, la stânga sa, oceanul întins și orizontul său purpuriu i-au izbit privirea ca un peisaj marin nemișcat. Totuși, Lazăr a simțit o gradație subtilă, aproape imperceptibilă, în acea linie roșie subțire a zorilor. Strălucirea ei crescândă și căldura crescândă aproape prevestiau un dragon fervent și aprins, în ascensiune grăbită și hotărât să pârjolească fața pământului cu lumina sa mortală a zilei.

Timpul se scurgea sub aripile care bâzâiau, iar ritmul inimii năprasnice a lui Eljo îi marca meticolos trecerea în fracțiuni. Lazăr zbura înainte, chiar dacă marginile îndepărtate ale norilor estici străluceau în nuanțe roșii ample, care ar fi putut semăna cu un colaj de pete colosale de sânge, întinse pe partea de jos a Raiului. Și-a dublat pasul, în ritmul lui Medici; totuși, Fantoma a continuat să meargă

o grabă deliberată și neîntreruptă. Linii subțiri radiau de la orizontul mării, răspândindu-se în exterior și prin cerul întunecat cu o aparență a începuturilor unui o pânză de păianjen monstruoasă, înflăcărată. Șuvoaie masive de răsărit se îndreptau spre cer, iar în cele din urmă această demonstrație cerească a zorilor a fost atât de măreață, încât, de departe, silueta lui Lazăr ar fi putut semăna cu umbra unei molii pe fundalul strălucirii unui vulcan masiv .

Alarma lui Lazăr s-a transformat în groază — și apoi în panică, când a strigat: „Medici, nu mai este timp!”

„Încă puțin, Lazăr!”

„Nu; trebuie să mă îndrept spre interiorul țării!”

„Nu! E chiar acolo!” , exclamă Medicci, arătând înaintea lui, spre o aflorimentare de stânci care forma o peninsulă lungă. „Aproape că suntem lângă ea! Grăbiți -vă!”

Lazarus și-a încleștat maxilarul, și-a încleștat umerii, s-a aplecat în vânt și s-a aruncat înainte cu o viteză nouă. A coborât și a atins suprafața mării, ținându-se strâns de călcâiul lui Medicci. Împreună, au ocolit promontoriul stâncos și au înclinat puternic. Pene au explodat deasupra oceanului în timp ce Lazarus a împrăștiat un stol de păsări care trăiau pe stânci. Acestea au sfâșiat aripile speriate, au acoperit istmul pietros și au virat mai departe spre interior pentru a naviga într- un golf cu ape puțin adânci, verzui. Golful era plin de insulițe mici, împrăștiate aleatoriu, care ar fi putut părea niște grămezi de stânci cicatrizate și goale , prezentate existențial , asemănătoare unor turlle. Împreună, stăteau în golf ca niște pietre funerare gri, arse de ocean, ridicându-se din verdele mai larg al unui mormânt apos.

„E acolo!” Medicci arată spre o pereche de insule apropiate care, împreună, ar fi putut semăna cu un rând de canini inferiori, cu incisivi în față, ridicați spre cer. O îngustă breșă de ape mai întunecate separa formațiunile pietroase. Și pe măsură ce Lazarus se apropia de spațiul de ocean dintre insulele gemene, a zărit o pată distinctă și aparent deplasată a unei structuri care, din punctul său de observație mereu în avans, se umfla în detalii tot mai mari.

„Ce crezi?” întrebă Medicci cu voce tare în timp ce cădea lângă Lazarus. „E un refugiu potrivit și, cât de cât, e bine ascunsă, nu-i așa?” În umbrele stâncilor, Lazarus observă rămășițele unei nave cu roți dințate înclinate, scufundate la pupa și ieșite în sus la prova; și După unghiul său singular în apă, nava părea hotărâtă să navigheze direct spre cerul nordic, dacă nu ar fi fost ținută în frâu de valurile oceanului. Lazarus a încetinit pentru a inspecta mai bine epava strâmbă.

Scândurile pătate ale corpului trădau o linie de plutire cândva la nivel, iar chiar sub ele, o pătură

O mulțime de scoici decolorate ieșeau din marginile inferioare ale proevei proeminente, dând navei răsturnate și avariate aspectul asemănător cu cel al unei barbe albe și osoase. Și mai erau și alte lucruri, oricât de minuscule în înfățișare, care sugerau că nava nu era în întregime o cochilie lipsită de viață. Lazarus a observat frânghii mari de cânepă care traversau puntea acoperită de alge, încă fixate de diferite părți ale navei. Apoi erau altele doar parțial fixate, cu capetele lor nelegate atârnav peste pupa și atârând liber în apa mai întunecată. Valurile ritmice ale unor valuri sumbre legănav frânghiile zdrențuite astfel încât acestea se mișcau la unison, semănând cu un rând de șerpi ridicați și dansând.

Una peste alta, nava ar fi putut părea de dimensiuni considerabile; totuși, nu avea un design navigabil care să poată face lungi călătorii oceanice, ci mai degrabă era o construcție... să fi depășit mările senine ale țărmurilor dintre porturile de coastă provinciale. Cu toate acestea, în starea sa excepțional de degradată, nava nu avea vele sau catarg; iar rămășițele unei pupate zăceau prăbușite pe puntea principală. Și, peste majoritatea platformelor acoperite de alge și a pereților de balustru rupti, bucăți de carcase de pește uscat zăceau împrăștiate, ca probabile dovezi ale meselor anterioare ale pescărușilor.

Medicci a aterizat pe navă în timp ce Lazarus înconjura vasul pentru a inspecta mai bine coca pentru a depista breșe și, mulțumit de o navă aparent solidă, s-a alăturat lui Medicci pe puntea principală. Scândurile scârțâiau sub noua sa greutate. Medicci mărșăluia greoi și fără sunet spre cala navei. „Aici”, strigă el înapoi înainte de a dispărea înăuntru.

Lazăr a pășit ușor după el, scândurile punții gemând la fiecare pas constant. „Eu.”

„Nu-mi pasă”, a mormăit el, încă gâfâind de la zbor. „E în siguranță?” Și-a șters transpirația de pe frunte și și-a mângâiat un nod de pe frunte.

„E suficient de sigură pentru o zi de ședere”, strigă Medicci de jos, vocea lui răsunând prin cala navei. „Și pânțele ei e întunecat ca noaptea – foarte potrivit pentru suferința ta, văd.” „Adunați-vă.” Sunete de ciocănituri și lovituri se răspândeau pe punte, zgomote ca cele ale unor încheieturi degetelor pe lemn, când vocea înăbușită a lui Medicci adăugă: „Coca ei e solidă, având în vedere starea în care s-a prăbușit. Bănuiesc că aceste insule au cruțat-o de povara multor furtuni. Și se înclină puțin spre pupa; totuși — Lazarus? De ce rămâi pe punte?”

În vâlul umbrelor insulei, Lazarus a strecurat o ultimă privire de sus asupra unor formațiuni stâncoase goale înainte de a coborî în adâncurile întunecate ale burții navei. În tot acest timp, se plânse el: „Întrucât nu sunt un Spectru Medicci plutitor și fără aripi, trebuie să-mi trag respirația uneori.”

Spectrul chicoti. „Zbori atât de repede, Lazăr; n-am bănuț niciodată așa ceva.” Lazarus și-a așezat cizmele greu pe podeaua cocii, s-a întors și și-a încrucișat brațele.

s-a uitat fix în direcția lui Medicci. „Era cât pe ce să mor din cauza soarelui; am ucis o pasăre cu capul; și era cât pe ce să mă prăbușesc în mare. Și acum ar trebui să râdem de asta?”

Medicci pufni și își opri râsul în același timp, în timp ce smulgea câteva pene de pescăruș blocate din părul lui Lazarus. „Iartă-mă, Lazarus. Nu te-am văzut niciodată zburând într-o pasăre. Ești rănit?”

„Mai bine decât pasărea”, răspunse Lazarus, verificând din nou umflătura trandafirică de pe frunte.

„Nu vreau să-ți minimalizez nenorocirile, Lazăr.” Medicci păși lângă Lazăr și îi inspectă fruntea.

„Poate că, după două sute de ani, noua ta tovărășie a aruncat o lumină nouă asupra propriei mele suferințe. În mod ciudat, acum pare că am motive întemeiate să mă tem de moarte; și odată cu ea, mă simt mai viu. Nu de moartea mea, să știi, ci de a ta. La urma urmei, dacă ai pieri, atunci cu siguranță aș pieri și eu, alături de biata mea Sophia.” Medicci își dresese glasul, își împreună mâinile și îi oferă un jurământ solemn: „Lazăr, îți dau cuvântul meu că nu te voi conduce niciodată cu bună știință în pericol.”

Lazăr zâmbi slab și dădu din cap; iar Fantoma îi arătă cu brațele deschise unde se afla Lazăr.

„Așadar, iată-te aici, cu o mică umflătură pe frunte, dar totuși la adăpost de soare, nu-i așa?”

Lazăr a căzut adânc în simțuri – nasul său a gustat aerul umed și sărat, cu amestecul său de mirosuri emanate de alge, pește, lemn putrezit și transpirația dulce din hainele sale. Din fericire, ultima duhoare persistentă a pescarului dispăruse de pe hainele sale. Simțea picăturile reci de transpirație pe carnea aripilor sale, acum răcoritoare în cala întunecată, răcorită de ocean. Pupilele i s-au umflat larg în întuneric, iar trăsăturile interioare ale navei au prins contur. Putea vedea că Medicci spunea adevărul – scobitura vasului părea solidă, cu coastele și cochilia bine sigilate. Spectrul a chicotit. Îi putea simți unghiul nefiresc al picioarelor; și a studiat podeaua pentru a descoperi că cea mai îndepărtată scândură a sa dispăruse sub o baltă de apă neagră stagnantă care se întindea pe întreaga lățime a pupei calei. S-a întors și a inspectat partea din față mai îngustă a podelei calei, care zăcea înaltă și uscată. S-a uitat deasupra, prin intrarea în cale, pentru a vedea cerul gol și stelele sale expuse. Apoi s-a întors spre Medicci și a arătat în sus.

„Din păcate, soarele răsare; și când strălucește cel mai tare, va arde acest întuneric – și pe mine odată cu el.”

Lazarus făcu o mișcare să se apropie de suprafață când Medicci se repezi înainte și îl opri. „Nu-ți face griji; permite-mi să te odihnești.” Spectrul rânji și îi șopti înțelepciunea criptică, ritmică și filozofică a unui medic; „Așa cum fiecare afecțiune duce la dispariția sa finală, prin remediu, tot așa putem să ne tratăm nenorocirile și, astfel, să oferim...” „să se ridice la ușurare și liniște.”

„Și ce înseamnă asta?”

„Înseamnă că câteva grinzi împrăștiate pot transforma chiar și cea mai luminoasă zi în cea mai întunecată noapte.” Chicoti el, dispărând pe suprafață.

Deasupra, Lazarus îl privea pe Medicci dispărând și reapărând în grabă, doar pentru a se întoarce cu noi bucăți din pupa prăbușită a navei și a le așeza peste deschizătură. Și când ultima bucată de lemn a înlăturat orice urmă de cer, Medicci s-a întors jos și s-a oprit lângă Lazarus pentru a aprecia partea mai întunecată a faptelor sale. „Negru ca smoala; cum dorești. Ce crezi?”

Lazarus zâmbi obosit. „Ei bine, mulțumesc – încă o dată.” Se întoarse și urcă pe podeaua înclinată, spre prova calei și spre scândurile carenei care zăceau sus și uscate.

Lângă proră, a căzut în genunchi și s-a trântit pe burtă înainte de a-și mișca alene aripile. În întunericul și liniștea care au urmat, valurile care s-au clătinat și scârțâitul cocii aproape l-au adormit când a tras aer în piept și s-a mișcat brusc. „Medici?”

„Da, Lazăr?”

„Obosești vreodată?”

— Într-un fel, răspunse Medicci, dar diferit față de cum ai putea deduce.

"Cum așa?"

Fantoma făcu o pauză, probabil în contemplare. „Poate că cel mai bine se exprimă prin exemplu... așa...”

O voi prezenta astfel — vă puteți aminti de un moment din viața dumneavoastră când ați suferit o pierdere profundă și, odată cu ea, o durere atât de grea încât v-ați simțit secătuiți de orice voință de a trăi?”

„Pot.”

„Splendid”, spuse Medicci. „Acum, dacă vrei, încearcă să desparți durerea din clipă, astfel încât lipsa voinței să fie tot ce a mai rămas. Și prin singurătatea ei, ai putea ști, de asemenea, cum simte un suflet când obosește.”

„Medici?”

"Da?"

„Poți zbura la nesfârșit — să nu obosești niciodată?”

„N-am încercat niciodată. Și cu acel înger-capră zburătoare, căutând tot ce poate devora, n-o să risc.”

„Azazel?”

„La fel. Și nu aș fi atât de teribil de surprins dacă atât Azazel, cât și Azrael ar avea mijloacele de a zbura pentru totdeauna; așa cum străbat lumea, mergând în sus și în jos prin ea, căutând suflete rătăcite ca mine.”

„Sus și jos?”

Fantoma a chicotit. „Am învățat câte ceva despre căile Îngerilor în mulții mei ani.”

mort. La urma urmei, încă nu m-au prins în capcană, chiar dacă mă mișc printre ei, mergând încoace și încolo prin lume. Am văzut sute de Îngeri, toți ca Spirite și Umbre - discutăm doar despre cei doi pentru că sunt căutătorii sufletelor rătăcitoare.

„Așadar, acești Îngeri caută sufletele care nu au părăsit încă lumea. Am înțeles”, a declarat Lazarus. Spiritul a întors un semn din cap. „Doar cei doi, așa cum am dedus de la Azrael - Azrael și Azazel caută suflete.” Poate că aș putea fi mai superficial în descrierea lor. Și-a mângâiat bărbia, apoi a scuturat un deget îndreptat în sus în timp ce continua. „Aceștia doi sunt în mare parte slujitorii divini ai Marii Conace a Creației, care adună gunoiul și mizeria, menținând astfel Marea Casă ordonată și curată.” Medicci a ridicat din umeri. „Se duc încoace și încolo, sperând să mă găsească, dar eu nu sunt acolo, deoarece știu cum și unde caută să mă prindă în capcană. Mormântul Sophiei mele este unul dintre aceste locuri unde Azrael pândește, ca un șarpe pe călcâie. Totuși, mă lasă întotdeauna să fug imediat ce mă prinde. E ca un joc sezonier pe care îl jucăm - mă prefac că intenționez să merg cu ea; și ea îmi permite să evaderez din nou. Și, cu adevărat, Lazăr, m-am întrebat adesea dacă aș putea fi cel mai bătrân suflet care a rătăcit pe pământ.” Medicci a bătut în lemn. „Te rog, spune-mi, scutierul meu înțelept și înaripat.” Știi motivul pentru care, după două secole, Dumnezeu nu m-a văzut? Sunt sigur că El mă vede, la fel de ușor cum ar putea vedea cineva o bucată de gunoi sau o încurcătură de păr încâlcit zburând pe podea. Ce crezi? De ce așa?” Lazarus a pufnit o dată înainte să înceapă să sforăie continuu.

~*~

Soarele se înălța sus, doar pentru a pluti deasupra insulelor gemene, scâldea nava Fantomă eșuată cu razele sale de la amiază și a rumeni algele nou crescute în ajun. Pescăruși gălăgioși se adunau pe punte, unde sfâșiau carnea peștilor care respirau cu branhii. Și astfel, încă o captură de Piscis Eyes dintr-o zi se usca pe un cer arzător. Totuși, niciodată soarele nu a străpuns pânțele navei - Lazarus dormea profund în pânțele ei răcoros și umbros. Amiază s-a transformat în după-amiază, pe măsură ce umbra insulei dinspre vest se strecura peste navă. A urmat amurgul; și când vânturile s-au potolit și marea s-au schimbat, pescărușii au abandonat din nou corabia pentru a se îndrepta spre continent, lăsând seara să alunge, încă o zi de pește proaspăt uscat și cu ochii mari.

O lună mare, portocalie, se ridica dintr-o mare de est, aruncându-și lumina rece peste ocean. Și, asemenea unui cocoș care se mișcă la prima strălucire a zorilor, Lazăr se trezi și ultimele nuanțe ale unei nopți cenușii.

„Ai dormit adânc.” Vocea lui Medicci se auzi în cală.

Lazăr se strădui să-și adune mințile. Se îndreptă în sus, gemu, își frecă ochii și

și-a mângâiat obrazul, pe care se vedeau urme clare de scânduri de podea. Apoi l-a zărit pe Medicci lângă pupa corpului navei, cu ambele mâini și degetele încrucișate ținând de cusăturile opuse ale vestei sale. Stătea în picioare, cu un aer de demnitate aparentă, dar în apă până la genunchi.

„Bună seara.” Medicci îl salută și se îndreptă spre el ieșind din apa care nu se unduia deloc. „Ești bine odihnit?”

„Eu sunt.”

„Ei bine, mă bucur să aud că unul dintre noi s-a odihnit”, se plânse Medicci. „Cu sforăitul tău, mă privezi de somn toată seara.”

„Iartă-mă, Medicci. Poate că eu...”

Medicci a râs, mai ales la ideea unei Fantome adormite.

În mod deliberat, Lazarus se ridică în picioare. Îl privi furioasă pe Medicci cu ochi ca niște cuțite.

„Ar trebui să râd acum?”

Un Medicci palid se opri brusc, expresia sa veselă dispărând; iar Lazarus chicoti la vederea unei fantome speriate.

— M-ai cucerit cu adevărat, recunosc Medicci, arătând cu degetul spre Lazarus și reluându-și mersul.

Lazarus afișă un rânjel satisfăcut. „Și eu îți urez o seară bună.” Se înclină scurt.

Medicci se opri în fața lui Lazarus și răspunse brusc cu o plecăciune. „Bun venit la bordul Bijuteriei Edenului.”

„Bijuteria cui?”

„Eden”, replică Medicci, terminând repede. Arătă peste umărul lui Lazar, spre proră. „E numele navei. În timp ce dormeai, m-am aventurat să o inspectez mai atent; iar starea ei actuală dezvăluie multe despre trecutul ei.”

„Cum așa?”

Medicci și-a împreunat mâinile la spate, s-a legănat pe călcâie și a rânjit. „Îți voi spune eu, dragul meu Lazarus.” Și-a aruncat o privire contemplativă spre podea și a pășit într-un cerc strâns, împărtășindu-și descoperirile. „Mi se pare că stătea greoi în apă, trăgând suluri de pânză și bucăți de haine, când a eșuat. Cea mai mare parte a încărcăturii ei zdrențuite zace acum pe fundul stâncos al mării de dedesubt, poate aruncată de echipaj în fiecare încercare de a-i ușura încărcătura. De asemenea, se pare că au încercat să o tragă înapoi cu o a doua navă, sperând să o desprindă de stânci.” Medicci și-a dat ochii peste cap fără să ezite. „Evident, a fost fără evenimente, deoarece este încă bine ancorată.”

Am observat astfel de eforturi din numeroasele ei frânghii legate, cea mai mare dintre ele zăcând încă aranjată precis pe punte, cu capetele rupte așezate uniform peste pupa. Și, bineînțeles, în afară de Mâna lui Dumnezeu, doar o corabie mai mare poate trage o corabie mai mică. Medicci se opri și se uită fix la Lazarus, dând din cap. „Bănuiesc că îndrăzneala ei și...”

„Un căpitan nerăbdător a pornit în mări puțin adânci, cu un vânt puternic și pânze largi, când a pornit spre aceste insule opuse. Poate că ar fi făcut bine să se ferească de ele, indiferent de ispită sau cost.” Apoi a ridicat din umeri. „Cu toate acestea, iată-o zace, așteptându-și sfârșitul - o fostă bijuterie de navă - abandonată și uitată de toți.” dar păsările și peștii. Și probabil că suntem ultimii ei pasageri înainte să pornească pe drumul lui încărcătura ei scufundată.”

„Ai un ochi ager pentru detalii”, a răspuns Lazarus. „Încerc și eu la fel, atunci când mi se oferă.”

„Ei bine, e doar prin observație. Aș putea la fel de bine să bănuiesc totul în mod greșit, să știi.” — Nu cred, spuse Lazarus zâmbind. Se pare că descoperi cel mai mare adevăr din cele mai mici semne.

Medicci ridică o sprânceană. „Cuvinte, acceptate cu bunăvoință; totuși, numai prin Harul lui Dumnezeu pot cunoaște Adevărul.” Făcu un gest spre vârf.

„Acum, să pășim pe deasupra ca să ne mișcăm și să trezim lumea din somnul ei de seară?”

„O, într-adevăr”, a răspuns Lazarus. S-a întors și s-a escaladat pe carcasa verticală, împingând straturi scândurile deoparte, dezvăluind un cer senin și luminos. Și, asemenea unei popândăi care răsare cu prudență, Lazarus și-a ridicat privirea doar la nivelul ochilor punții luminate de lună pentru a arunca o privire peste suprafața acesteia. El a descoperit chipul care se înălța în grabă al Fantomei, care se înălța clar prin podeaua solidă.

„Ei bine, haide; ajutorul e al tău”, insistă Medicci, făcându-i semn lui Lazarus să iasă afară cu tot ce-l ține.

Lazarus s-a uitat urât la Spectru înainte de a ieși din cală. A pășit cu grijă pe puntea acoperită de alge, examinând dezordinea de bucăți de pește uscat, lemnul disjunct și așchiat și pânza încălțată de frânghii care se țesea, încoace și încolo; și, în sus și în jos în jos peste întreaga navă.

Medicci îl urmărea în liniște, atenția sa fiind absorbită de ceruri.

Lazarus se îndrepta cu prudență spre partea din față ridicată a navei. Hainele îi fluturau într-o briză caldă și constantă care bătea spre mare dinspre continent. Se opri lângă proră și studie chila acesteia, care purta sculptura parțială a posteriorului nud al unei femei, acum ruptă la talie. „Bijuteria”, murmură Lazarus, uitându-se pe punte în căutarea unor rămășițe din partea superioară a trunchiului ei, doar pentru a găsi lemn rupt și frânghii împrăștiate. Se întoarse spre mare, își pieptănă părul de pe față bătut de vânt și îl ținu lipit de creștetul capului. Din noul său punct de observație de pe puntea din față și în timp ce privea în jurul părții nordice inferioare a insulei dinspre mare, observă fața luminoasă și răsăritoare a lunii. Un halou roșiat și cețos înconjura globul portocaliu, dând corpului ceresc o față amenințătoare și fantomatică. Lazarus stătea nemișcat

o statuie, în timp ce se confrunta cu prăpastia largă și abruptă din fața lui. În cele din urmă, a întrebat: „Cât de adânc este oceanul?”

Cum nu a auzit niciun răspuns, Eljo s-a întors și l-a văzut pe Fantomă absorbit de o chestiune de măsură exterioară. Medicci stătea cu spatele la Lazarus, cu un braț ridicat spre cerul de sud-est. Privea printre două degete ridicate care formau un V, prin pe care a aliniat-o în punctul ei crucial, o linie de vedere fixă pe fundalul stelelor. Apoi și-a împreunat degetele, le-a întors într-o parte și și-a coborât brațul pentru a aduce perechea de ace îndreptate degetele la nivelul orizontului. Și, într-o singură mișcare, a deslușit direcția precisă a îndepărtatei insule Corsica. „În linie dreaptă, așa putem face și noi”, a meditat el cu voce tare, sprijinindu-și mâinile în șolduri și privind marea ca niște corbi.

„Medici?”

Fantoma se învârtea ca un maestru al artelor scufundat și brusc uimit, smuls pe neașteptate dintr-o lume extraordinară și abstractă a extrapolării.

„A, ahem... da, Lazăr?”

„Știi care este adevărata adâncime a oceanului?”

„Cred”, a răspuns Medicci. „Și depinde, Lazăr. Există unele părți care nu sunt mai adânci decât înălțimea cizmelor tale. Apoi, există alte părți, care nu sunt mai puțin adânci decât înălțimea norilor.” S-a oprit înaintea de Lazăr și a explicat.

„Ai putea considera că înfățișarea oceanului este foarte asemănătoare cu cea a uscatului, cu cei mai înalți munți și văile adânci. Mai mult, apa lumii curge în valuri, la fel cum eterul pământului suflă în vânturi.”

Lazarus dădu din cap și scrută oceanul, cuprinzându-i adâncurile într-o lumină proaspătă. Își îndreptă privirea spre cer și ceru confirmarea. „La fel de adânci pe cât sunt norii înalți, spui?”

„Într-adevăr, și chiar mai adânc; știu, în cele mai îndepărtate colțuri ale sale.”

„De unde știi asta?”

Medicci oftă, își încrucișă brațele și se legănă pe călcâie. „Știu asta, pentru că lumea mi-a spus asta. În mulții mei ani fără trup, am văzut o mare parte din fața pământului. I-am străbătut fiecare teritoriu, mergând înapoi și încolo; atât sus, cât și jos. De la cei mai înalți nori și cei mai înalți munți, până la cele mai joase oceane și apele cele mai adânci de sub pământ, am căutat locul Iadului. Cu adevărat, oceanele sunt vaste, variate și adânci - suficient de mult pentru a...” par ca niște lumi întunecate și sumbre ale lor.”

Lazarus se întoarse spre Medicci după ce privise peste marginea punții. „La suprafață, nu pare atât de adâncă.”

„Adevărat”, a răspuns Medicci, prinzându-și cusăturile veșmântului cu ambele mâini și adoptând postura

postura unui om de stat mândru. „La suprafața lor, majoritatea lucrurilor par așa - simple, neamenințătoare și poate chiar pașnice. Totuși, chiar și o piatră obișnuită, odată răsturnată, dezvăluie adesea multe fațete misterioase și mecanisme ascunse sub ea - în mare parte neatractive.” A oferit o inspecție intensă și amănunțită a punții navei, ca și cum ar fi căutat urechi curioși sau trecători spioni. Apoi a rânjit și a șoptit: „În zilele mele de alchimist, am răsturnat multe pietre nerăsucite, ca să zic așa; împins să dezgrop multe dintre minunatele necunoscute ale lumii. Și toate acestea, în timp ce Biserica nu știa nimic - munca mea a rămas secretă de ochii curioșilor.” A chicotit sec.

„De ce ți-ai ascuns munca?”, a întrebat Lazarus.

Într-o melodramă a dezamăgirii, Medicci a pufnit și și-a scăpat brațul, acum fără viață, „Așa fac oamenii de la sat - mai ales cei care sunt copleșiți chiar și de cele mai mici umbre ale nopții sau își văd propriile umbre ca pe niște Demoni și Diavoli care pândesc în secret să le fure sufletele. Am trăit odată într-un oraș plin de astfel de aiureli comunitare inspirate de Biserică. Și, ca alchimist al vremii, căutând Elixirul Strămoșilor și leacul său pentru afecțiunea Morții, chiar și cele mai mici detalii ale studiilor mele necesitau secret maxim.”

„Totuși, vindecarea suferinței e un lucru bun; așa că de ce, secretul?”

„De ce... întrebi?” întreabă Medicci, chicotind cu o părere de neîncredere. „Ca să nu stârnesc suspiciuni în oraș, să stârnesc frică comună și să mă trezesc în fața consiliului bisericesc, apărându-mă de acuzațiile de erezie și vrăjitorie. După care, aș fi dus în piața orașului, botezat în smoală, dat foc și aș servi drept exemplu pentru strălucitoarea și încoronarea torței bisericești a orașului.” Lazarus și-a mijit ochii la imaginile grafice, rătăcindu-și mintea.

Medicci și-a dres glasul. „Lazarus, nu știi dacă ești conștient de asta; dar Biserica chiar arde oameni de vii pentru crime mult mai minore decât practicarea alchimiei, fizionomiei sau a unei discipline similare, fără un supraveghetor numit corespunzător al Bisericii.”

„Îmi amintesc că s-a vorbit despre astfel de arderi”, a recunoscut Lazarus, reflectând acum la presupusa soartă a prizonierului din catacombe. „Să fie ars până la oase.”

„Chiar în cenușă și praf”, a afirmat Medicci cu o urmă de repugnență. „Sunt arse pentru a-l ține pe nebunul supus sub conducerea pontificală.” A clătinat din cap. „În anul dinaintea ultimei mele călătorii în străinătate, piața orașului se lumina puternic la fiecare lună nouă - puternic de trupurile arse ale acuzaților consiliului. Iar arderile ritualice erau atât de obișnuite încât locuitorii orașului au început să se ascundă în...”

„...case și condamnau în secret Biserica. Am fost de acord cu ei și, deși nu eram la fel de pasionat ca majoritatea, le-am permis oaspeților mei să-și exprime deschis indignarea față de execuțiile în masă. Abia după ce a avut loc un anumit incident, acesta i-a înfuriat chiar și pe cei mai influenți locuitori ai orașului. Am fost teribil de furios, iar Sophia mea era în lacrimi - la fel ca mulți dintre noi care îl cunoșteam pe băiatul acuzat. Băiatul a suferit îngrozitor din partea consiliului bisericesc.”

„Ce a făcut băiatul?”, a întrebat Lazăr.

„Nimic semnificativ, de care eram conștienți”, răspunse Medicci defensiv. „Trebuie să spun că băiatul se comporta puțin diferit față de colegii săi; și poate că înfățișarea lui era la fel de ciudată. Era destul de activ și neliniștit; mintea îi rătăcea și vorbea adesea atât de larg și cu atâta grabă, încât intențiile sale inițiale îi scăpaseră de multe ori chiar înainte de a-și putea termina cuvintele. Totuși, credeam cu adevărat că avea mai multe calități răscumpărătoare decât majoritatea băieților năzdrăvani din aceeași unsprezece ani ai lui. Îl chema Stephan și, prin intermediul Sophiei, am ajuns să mă îndrăgesc destul de mult de amândoi, de el și de mama lui la fel de frapantă, Magdalena.” Medicci păși spre marginea navei și își strecură mâinile în buzunare. Studie stâncile goale ale insulei de pe coastă.

Medicci continuă, cu spatele la Lazăr: „Părinții lui Stephan erau oameni buni, temători de Dumnezeu și ascultători. Erau o nobile remarcabilă, înainte de a pierde o succesiune de „investiții substanțiale și căderea într-un stil de viață mai – cum să spun – poate mai prudent.” Medicci ridică din umeri. „Ei bine, nu au fost reduse la simpli săraci, să ținem cont; chiar dacă multe dintre fostele lor cunoștințe nobile au devenit, din ce în ce mai și mai convenabil, mai puțin disponibile. Cu toate acestea, ușile noastre au rămas deschise pentru ele, deoarece Sophia și Magdalena deveniseră ca niște surori de-a lungul anilor. Bogate, sărace sau altfel; nici măcar Dumnezeu și Diavolul, lucrând ca unul singur, nu le-ar fi putut separa pe amândouă cu un spațiu și mai mare decât cel care ar putea exista între un nasture și firul lui. În plus, ce era bogăția pentru Magdalena când Sophia îmi căra adesea poșeta la magazinele din oraș pentru o petrecere împreună cu cheltuieli generoase? Sophia era nerăbdătoare să-și facă pe plac; totuși, nu mă deranja poșeta din cauza ei. La urma urmei, disciplinele mele impuneau cel mai mult”

„...dintre zilele mele, lăsându-i Sophiei mult timp liber pentru ea însăși. Și cum munca mea nu a fost afectată în mod negativ, Magdalena și Stephan i-au oferit Sophiei o atenție bogată pe care nu mi-am putut permite să o dedic ușor. Astfel, una peste alta, a fost de folos tuturor.”

Fantoma s-a întors și s-a apropiat de Lazarus. „În orice caz, Stephan avea multe dintre trăsăturile mamei sale, cu excepția accentului ei distant, norlandez. Părul lui era de cea mai deschisă nuanță pe care o văzusem vreodată – era aproape alb. Și pielea lui era mult mai palidă decât,

„chiar și tenul palid al Sofiei, încât strălucirea profundă a ochilor lui albaștri părea să arunce o rază stranie, precum cristalele azurii așezate în fața unei flăcări. Era foarte asemănătoare cu aceeași privire stranie ca a ta, Lazarus. Cu toate acestea, era mult mai mult la el decât o aparență superficială.”

„Stephan era remarcabil de inteligent și viclean în tinerețea sa. Totuși, în sensul cel mai profund – poate chiar și în sufletul său – simțeam că însăși existența lui purta un blestem cumplit și un sens divin în același lucru. Cu adevărat, am putut fi martor la faptele lui doar pentru o clipă și să devin complet tulburat și uimit; deoarece băiatul manifesta un simț al orientării tulburător și neobișnuit, mai ales în momentele în care majoritatea oamenilor și-ar putea pierde orice echilibru. Chiar și cu abilitatea sa incontestabilă - despre care pot atesta cu siguranță, fiind un practicant riguros și disciplinat al rațiunii și reflecției - demonstrația sa continuă a acesteia mă tulbura invariabil. Și în acele numeroase ocazii când Stephan și-a etalat darul straniu, am simțit același lucru: mă simțeam în mod egal divizat și sfâșiat între două părți opuse ale mele care au rămas, ferm în contradicție ireconciliabilă una cu cealaltă. Totuși, acel sentiment sfâșiat nu a zăbovit niciodată, deoarece gândurile mele păreau să se așeze într-un spațiu nou creat, de echidistanță, între capetele opuse și aflate în război ale mele. Medicci și-a pus mâna pe frunte, poate ca să verifice dacă ar avea semne de febră. A privit stelele în timp ce mărturisea: „Și în acel spațiu aparent mort de tăcere nou descoperită, în afară de strigătele care se opuneau rațiunii și sentimentelor, părea că aș putea fi martor în siguranță de la distanță la faptele lui Stephan; și să privesc cu uimire cum băiatul îmi lucra simțurile mereu epuizate într-o stare primitoare, dar supărătoare, de lipsă de conștiință.” Și-a coborât mâna și s-a uitat absent la Lazarus înainte de a clătina din cap. „Ce a făcut Ștefan?”, a întrebat Lazăr.

„Ei bine”, a spus Medicci, trăgând adânc aer în piept și cu o expresie de îngrijorare evidentă , „Stephan era predispus la episoade bruște – sau crize – în care nu era pe deplin conștient de sine. Crizele lui erau adesea prelungite și poate deranjante pentru un martor neatent, deoarece se învârtea pe loc, cu brațele întinse și privea direct în sus. Niciun strigăt zgomotos, nicio bătaie din palme sau nicio atingere directă nu-i fura atenția. Cui îi puteai pune mâna peste față întoarsă a băiatului și acesta se învârtea sub ea; totuși, dacă cineva se mișca pentru a-i bloca brațul sau a-i împiedica rotirea, Stephan izbucnea într-un țipăt de furie până când putea continua să se învârtă. Într-adevăr, în acele momente, el...”
era complet inconștient de tot ce se întâmpla în jurul lui, neamintindu-și absolut nimic după aceea. Era ca și cum un vâl nevăzut s-ar fi așezat peste el, separându-i complet simțurile de lume. Și în acea stare ciudată și aparent separată a sa, el pur și simplu s-ar învârti – și s-ar învârti – și s-ar învârti. Trebuie să recunosc că, chiar și pentru o clipă, simpla

„Văzutul lui torcând mi-a dat peste cap mintea – simțeam că aș putea fi pe punctul de a-mi pierde echilibrul, chiar și atunci când nu stăteam în picioare. Totuși, Magdalena și Sophia se obișnuiseră de mult cu frecvențele momente în care băiatul toarcea și se prefăceau că nu observă.” Medicci a scuturat degetul spre Lazarus. „Și aș îndrăzni să presupun că, dacă băiatul s-ar urca chiar pe capetele lor ca să torcă și aș oferi cel mai mic indiciu sau observație despre un «Stephan cel Torcător» printre ei, atunci cu siguranță aș atrage atenția.” „dublă mânie pentru că le-am adus asta la cunoștință. Mereu au conspirat împotriva mea așa — ei doi.”

Lazarus s-a întors cu un rânjel strâns și a scos un izvor de umor din buze.
nas.

„Ar trebui să râzi?” întrebă Medicci cu o atitudine intelectuală înainte de a continua; „Chiar și așa, nu puteam ignora cu ușurință sau să mă prefac că o ignor, mai ales cu atâtea vase și pedestaluri prețioase la îndemână – și cu rânduri de artefacte delicate care căptușeau fiecare perete al sălii conacului; nu puteam închide ochii.”

Medicci și-a încrucișat brațele, a dat din cap și s-a aplecat mai aproape de Lazarus, ca și cum ar fi împărtășit un secret. „Totuși, au fost momente când Stephan a avut crize de nervi, iar femeile erau în altă parte, rămânând doar eu și băiatul împreună.” Și-a înclinat bărbia în față pentru a sugera detalii publice și secrete, pe care le-a împărtășit; „Cu o anumită ocazie, Stephan a căzut într-o vrajă în care s-a învârtit direct sub o intrare, brațele sale întinse trecând în mod repetat pe lângă o coloană de piatră doar cu o mică măsură. După ce am descoperit asta, am așezat o masă cu lumânare și un scaun lângă băiat și coloana fixă; și, într-o lumină bună, am studiat micul spațiu dintre degetele sale care treceau și piatra din apropiere. S-a învârtit - și s-a învârtit - și s-a învârtit; și nu mi-am întors niciodată privirea de la scurtul spațiu pe care îl făcea cu fiecare rotație a sa. Am căutat cea mai mică măsură de mișcare a spațiului, unde degetele sale care treceau s-ar putea îndrepta spre sau departe de coloana fixă ; cu toate acestea, în fiecare trecere a degetelor sale, nu exista absolut nicio deviație perceptibilă a aceluia spațiu. Pentru cea mai lungă perioadă de timp, Stephan s-a învârtit perfect pe loc. A fost pe cât de remarcabil a fost, pe atât de tulburător.” După o pauză fugară, Medicci a ridicat din umeri, recunoscând: „Eram puțin consumat - de vin - poate puțin beat când femeile s-au întors să descopere că studiez în continuare mișcările lui Stephan.” Fantoma privi în jos și își frecă fața cu amintiri jalnice, continuând: „Femeile m-au alungat din conac; mi-au aruncat scaunul și sticla de vin afară; și mi-au spus să mă duc să măsoare spațiile dintre copaci.”

Lazarus a chicotit, s-a adunat pe jumătate și a întrebat: „Ce i-a făcut Biserica lui Stephan, din cauza crizelor lui?”

„Oh, nu a fost din cauza crizelor lui Stephan — când Stephan se învârtea, rămânea tăcut.

Church a devenit suspicios față de Stephan când a deschis gura - băiatul chiar avea limbă. Semăna foarte mult cu mama sa în această privință. Nu vreau să spun că vorbea ireverențios sau cu o limbă vulgară. Dimpotrivă, era destul de respectuos și articulat, chiar încât arăta amabilitate în cele mai nemiloase remarci ale sale. Problema cu Stephan era următoarea: dacă o idee începea să-i treacă prin minte, vorbea despre ea chiar înainte ca noua idee să se fi instalat complet în el. Uneori, trebuia să-și oprească limba până când ideea ajungea din urmă dorința sa excesiv de tentantă de a o exprima. Într-adevăr, părea incapabil să reflecteze asupra unui gând suficient de mult timp pentru a-i măsura valoarea sau oportunitatea înainte de a-l împărtăși cu voce tare. Astfel, dacă o idee se forma în mintea lui, se forma și în mintea celor din imediata sa companie, prin neliniștea sa...
limbă — fără greș, și-a exprimat gândurile în detrimentul tuturor celorlalte.

„Acest detaliu anume despre Stephan m-a supărat foarte tare – chiar mai mult decât accesele lui de tors – mai ales când conversa deschis cu un prieten apropiat și frecvent de-al său, pe nume «Victor».” Medici și-a pus mâinile în șolduri, și-a țuguat buzele și a dat din cap. „Și, la fel ca accesele de tors ale lui Stephan, Sophia și Magdalena s-au prefăcut că nu aud conversațiile evidente și continue ale băiatului cu prietenul său. Eu mi-am jucat rolul mai bun, să nu ascult. Era totuși o sarcină cu adevărat descurajantă pentru mine să-mi aștept limba când femeile îl îndemneau pe Stephan să intre în conversații personale și detaliate cu prietenul său, comportându-se ca și cum Victor ar fi făcut parte din aceeași familie cu noi. Instantaneu, femeile îi șopteau lui Stephan ca să-l întrebe pe Victor dacă dorește să le însoțească la o plimbare în domeniul conacului; sau să faceți o plimbare cu trăsura până în oraș; sau chiar să luați masa cu noi chiar la capătul aceleiași mese cu mine.”

Lazarus clătină din cap, exprimând o nedumerire. „De ce te-a supărat atât de mult prezența lui Victor ?”

Medici a ridicat o sprânceană și a declarat clar: „Victor n-a existat niciodată.”

„Totuși ai susținut că Victor era prietenul lui Stephan, nu-i așa?”

„Am spus că Stephan avea un prieten apropiat pe nume Victor – doar că prietenul lui nu era real. Mai mult, Stephan nu-și permitea alți prieteni, în afară de acest «Victor»,”
pe care l-a născocit, complet din închipuirile minții sale.”

„Și Biserica a aflat despre prietenul născocit de Stephan?”, a întrebat Lazarus.

„Într-adevăr; aproape imediat”, a afirmat Spectrul. „Astfel, consiliul bisericesc l-a chemat pe Stephan pentru mărturisire sub jurământ și mărturie completă. Înainte, am încercat să-l conving pe băiat să retragă totul despre existența lui Victor; totuși, în timpul audierii, limba lui neliniștită a răspuns la fiecare întrebare a consiliului, în mod flagrant și fără considerație. În cele din urmă, a refuzat să-și concedieze pretinsul prieten. În schimb, i-a înfuriat pe bătrânii consiliului, sugerând că ar putea fi slabi, spunând că «bătrânii suferă»”

„de la înrăutățirea ochilor, slăbirea urechilor, părul care se vopsește și pielea care se decolorează.”
Medicci clătină din cap. „N-ar fi trebuit să am niciodată conversația asta despre detaliile îmbătrânirii cu Stephan. Într-adevăr, băiatul avea o limbă nestăpânită.”

„Totuși, consiliul nu l-a condamnat deschis pe Stephan până când acesta nu a stat deschis în fața lor și nu a început conversații în șoaptă cu Victor. Imediat, Biserica a ordonat să fie plasat sub strictă izolare pentru observație; după care, i-au descoperit accesele de tors. A trecut doar o zi înainte ca bătrânii consiliului să o cheme pe Magdalena în fața lor, pentru ca ea să poată fi martoră la înregistrarea descoperirilor lor. Disperată și teribil de afectată de durere, Magdalena a implorat compania mea și, odată cu ea, orice influență pe care un medic respectabil al orașului i-ar fi putut-o oferi. Astfel, am însoțit-o la oratoriul consiliului, în speranța de a convinge Biserica să-l elibereze pe Stephan sub îngrijirea mea specială; cu toate acestea, consiliul ajunsese deja la un verdict cu privire la starea băiatului. În decretul lor formal, au declarat că Stephan suferea de o afecțiune rară, care necesita o prescripție gravă de tratamente aplicate grosolan, care se aflau în afara «capacităților notabile, dar limitate, ale medicilor obișnuiți».”

„Care a fost verdictul?”

„Orice sortilegiu ar putea prescrie – și chiar mai mult”, a mormăit Medicci. „În cazul lui Stephan, au susținut că au descoperit că suferea de sub influența legii fizice.”

posesia unui Succubus.”

„Și ce este un su— da—”

„Este un Spirit Demonic feminin – așa cum a descris-o clar conciliul – care se atașează de un muritor, prin seducție spirituală, pentru a-i extrage toată esența. Biserica a descoperit că Demona se numea Lamiamubus sau un omonim similar; și după o atentă analiză clericală, au ajuns la concluzia concisă că Spiritul Diabolic pătrunsese cumva în visele lui Stephan, dezvoltându-se băiatului, pur și simplu ca «Victor», înainte de a-i viola sufletul.”

Lazarus ridică din umeri. „Victor?” Trase adânc aer în piept. „Cum a aflat Biserica adevăratul nume al Demonului – această «Lamia...»?”

„—mubus”, a terminat Fantoma rostind numele. „Conciliul a făcut referire oficială la reputata înregistrare papală a unui episcop notabil, numit pe față «Un câine de viermi» sau ceva de genul acesta – detaliile presupuselor lor descoperiri încă îmi scapă, mai ales că cred cu tărie că au născocit o explicație pripită pentru a convinge și a potoli o congregație furioasă.”

Lazăr și-a mijit ochii, în timp ce o expresie de suspiciune i se întipărea pe față. A contracarat afirmația lui Medicci: „Nu-mi amintesc de un «Canon al Viermilor»; totuși, am citit...”

„ al unui Canon sacru, redactat de Episcopul de Worms. Ar putea fi aceasta referința dumneavoastră?”

„Canoni — episcopi — viermi — nu-mi amintesc cuvintele precise ale conciliului bisericesc”
recunosc Medicii cu o expresie disprețuitoare, mișcându-și vag degetele.

„La urma urmei, eram bine învățat în arta alchimiei și slujeam cu conștiinciozitate ca medic practicant; totuși, eram doar puțin versat în practicile liturgice.” A clătinat din cap și a oftat. „Cu toate acestea, Stephan era un băiat fragil; loviturile repetate și rănilor deschise îi făceau sângele să se învârtă. Am implorat Biserica să-mi permită să-l văd și să-l tratez pe Stephan sub strictă supraveghere clericală; totuși, conciliul i-a refuzat orice acces băiatului. În schimb, și împotriva sfatului meu sincer, preoții și medicii Bisericii au procedat cu o rețetă de „ungere cu ulei pentru cap”, împreună cu un „regim strict de lipire”.

„Ce este ungerea capului?”, a întrebat Lazarus.

„Este o practică de precizie clericală prin care trei agenți numiți ai Bisericii scufundă ceafa unei persoane posedate într-un bol cu ulei consacrat. Primul agent administrează uleiul, frecându-l peste ochii, nasul și gura subiectului, în mod special pentru a spăla orice percepție a Spiritelor Rele. Al doilea agent administrează oral scripturi de rugăciune în timpul aplicării acestuia, pentru a împiedica Demonii și Diavolii din apropiere să murdărească uleiul. În același moment, un al treilea agent numit binecuvântează respirația subiectului cu un flux neîntrerupt de fum sulfuros și sublim, suflându-l precis în orificiile faciale ale posedatului. În total, procesul este destul de lung și complex, necesitând trei zile și trei nopți de prescripție continuă.”

„Am auzit vorbindu-se despre asta, dar ce mai e un regim de lipire?”, a întrebat Lazarus.

„Lipitorile sunt ca niște viermi de râu care rod pielea și se hrănesc cu fluide corporale. Medicii bisericii au atașat o grămadă succulentă de lipitori pe inghinalul băiatului, pentru a-i extrage toată otrava. A fost ultima dată când am auzit de înrăutățirea stării lui Stephan; și au trecut trei zile până l-au îngropat.”

Lazăr și-a dat capul pe spate, nedumerit. „Rănilor lui nu erau pe spate? Unde?”

„L-au biciuit?”

„Au refuzat să spună; și nu am văzut niciodată trupul băiatului sau piatra sa funerară singuratică — locul de veci al lui Stephan a devenit o enigmă care se estompează pentru noi toți.” Spectrul ridică din umeri. „Cu toate acestea, băiatul era fragil și ciudat în felul său retras; totuși, el „nu a fost niciodată posedat, decât de o minte și o inimă ciudate, dar adevărate. Una peste alta, a ajuns într-un mormânt bine păzit, fiind pentru totdeauna loial prietenului său fantomatic. Și bănuiesc că Stephan este acum în siguranță în Rai, uluit de sine și poate pentru totdeauna învârtindu-se și vorbind cu prietenul său, Victor.”

„Acelea au fost vremuri întunecate”, a declarat Lazarus oftând.

„A fost o epocă întunecată pentru toți”, a afirmat Medicci, „în special pentru persoanele, atât nechibzuite, cât și înțelepte, care nu își puteau permite cu ușurință zeciuiala către Biserică. Iar pentru cei dintre noi care puteau, care erau învățați și care îndrăzneau să arunce o licărire de lumină sau speranță în umbrele lungi și îndepărtate ale Bisericii, acelea au fost vremuri cu adevărat teribile.”

„Totuși, cu bogăția ta, ți-ai putea permite cu ușurință zeciuiala, nu-i așa?”, a întrebat Lazarus, sugerând că Medicci ar fi putut suferi mai puțin decât majoritatea.

Spectrul dădu din cap. „E adevărat; m-am descurcat bine, chiar și cu zeciuiala excesiv de generoasă pe care am dat-o. Biserica îi iubea în mod special pe cei bogați. Cere din vistieria celor înstăriți doar cât să-i țină pe bogați la locul lor și, în același timp, îi impozita puternic, astfel încât să nu devină mai bogați decât erau. Biserica își permitea doar sieși, agenților săi fiscali și pontificali și vasalilor săi loiali ai nobilimii să-și sporească averea. Cu toate acestea, am dat zeciuială caritabilă și cuvinte bune clerului înainte de a-i trimite la drum și am blestemat în liniște chiar pământul pe care călcau.”

„În secret, i-am găsit pe acești oameni ai Bisericii, îndreptățiți și preocupați de sine, complet demni de dispreț. I-am disprețuit, asemănându-i cu un mare potop de lipitori langurose care se hrăneau cu bunurile materiale și eforturile tuturor persoanelor cu care intrau în contact. Și în schimbul unor astfel de câștiguri materiale, ofereau doar cuvinte inutile de autoritate, o absolvire costisitoare și o promisiune falsă a Raiului. Cu adevărat, se așteptau la bunuri imobile și tangibile în schimbul rostirii unor simple prostii sub forma...”
de retorică religioasă și politică. Și indiferent dacă confiscările lor constau în câțiva iepuri de câmp și legume culese de la un țăran și soția sa, sau într-o pungă cu aur și mai mulți cai de la un lord și doamna sa, acești oameni considerau cuvintele, rugăciunile și promisiunile lor - pălăvrăgeala lor - la fel de valoroase ca orice taxă, de orice sumă, pusă asupra oricărei persoane. La urma urmei, în ochii lor, promisiunea vieții veșnice era la fel de valoroasă pentru un sărac ca și pentru un rege. Și, deși noțiunea de nemurire putea potoli momentan foamea unui stomac înfometat sau chiar slăbi șirurile celei mai strânse punși, adevărul amar al problemei este acesta: nu-ți poți umple stomacul cu cuvinte, înainte de a merge călare la oraș cu o rugăciune, în speranța de a-ți îndeplini o promisiune. Chiar și oamenii languroși, incompetenți și bolborosiți ai Bisericii știau acest lucru; și tocmai de aceea cereau de la toată lumea orice refuzau să-și procure singuri: vânat, legume recoltate, armăsari bine crescuți, averi câștigate de familie și sudoarea și munca tuturor fierarilor din toate meseriile. Și toată bogăția pe care eforturile săracilor și ale bogaților deopotrivă, ei au revendicat ca plăți convenite ale zeciuială pe viață datorată Bisericii.”

„Zeciuală?” întrebă Medicii, neîncredător, înainte de a orchestra un nou curs de raționament. „Să fie puși deoparte pentru Dumnezeu? Au crezut acești oameni ai Bisericii că sunt Dumnezeu?” Spectrul și-a mângâiat scurt bărbia într-o demonstrație melodramatică de contemplare. Apoi a chicotit și și-a verificat calculele cu voce tare. „Dacă îmi amintesc bine, Dumnezeu nu suferă de foame și nici nu merge înapoi și încolo cu calul; nici nu merge în oraș pentru cumpărături excesive.” Dispoziția lui Medicii s-a întunecat și l-a privit direct pe Lazăr. „Nu, aceste zeciuală au fost puse deoparte pentru stilul de viață extravagant și de lipitoare al clerului Bisericii și al apropiaților săi. Și, din partea mea, am considerat...” clerul, în masă, nu era altceva decât niște bârlăcuri comune de hoți disciplinați, hotărâți să confişte bogățiile tuturor popoarelor temătoare de Dumnezeu. Se mişcau cam în același fel, așa cum ar face-o o boală greoaie și debilitantă - comportându-se exact ca o boală care se răspândește și infecție nestăvilită. Metoda lor nu-mi era necunoscută, după cum pot confirma, nici măcar treptat. În primul rând, clerul contamina mințile oamenilor de rând cu coruperea minților comune, plantând semințe inutile de suspiciune, neliniște și îndoială de sine. În al doilea rând, clerul ar corupe constant popoarele afectate, administrându-le în mod regulat cu scopul expres de a înlocui toate fostele lor sentimente de merit și virtute cu sentimente slăbitoare de nevrodnicie și vinovăție. În cele din urmă, când oamenii erau cei mai slabi și credeau în sfârșit că erau singura cauză și efect al fiecărui eveniment urât și rușinos din lume, clerul își făcea mișcarea de a-i consuma, aproape până la moarte - dar nu în totalitate - bazându-se pe valoarea lor materială continuă și trăgându-se constant din ea. Și, în cele din urmă, clerul „să folosească această valoare nou descoperită pentru a contamina și mai multe mase de popoare anterior mulțumite și neașteptate, pentru a-și continua câștigurile pământești. Într-adevăr, această metodă de infectare în masă și repetată a fost în mare parte concepută să se răspândească ca o plagă a servituții colective - totul de dragul acumulării de mai multă bogăție pentru Biserica lumescă, sub forma unor zeciuală nemuritoare.”

„Zeciuieli, pentru Dumnezeu?” întrebă din nou Medicii, sprijinindu-se de o balustradă independentă, în timp ce își îndrepta privirea spre mare. „Biserica nu cunoștea modestie sau empatie în dorința lor nepotolită de a jefui orice bun lumesc - de la confiscarea coșului de legume mizerabil al unui țăran, până la confiscarea fiecărui al treilea cal din provinciile sale; monstruoasa lor poftă nu a fost niciodată potolită. Și vă pot asigura că Biserica nu a dat niciodată legumele țăranilor celor flămânzi sau nevoiași; și cu siguranță nu le-au oferit lui Dumnezeu ca jertfă de tot. Vă voi spune exact ce au făcut cu ele - le-au luat pentru ei înșiși. Preoți obezi, episcopi și colecători de zeciuală le-au mâncat, doar pentru a-și uda jgheaburile porcilor îngrășiți cu orice porție de mâncare a rămas mai mult decât o singură masă; lăsându-i pe țărani să-și consoleze copiii plângând și înfometăți, care au suferit încă o seară de... boluri cu iarbă fiartă cu...”

o notă de ierburi.”

Medicci se întoarse spre Lazarus și dădu din cap. „Am văzut cu ochii mei, îți spun ; l-am cunoscut pe preotul gras și porcarii lui, precum și pe nefericiții țărani.” Medicci a rânjit. „În secret, i-am dat familiei înfometate trei capre, două jucării pentru cei doi” copii, o pungă generoasă cu monede și i-am ținut de cuvânt că nu vor mărturisi niciodată asta - mai ales Bisericii. La urma urmei, nu voiam ca nici măcar o bucată de os, tendoană sau păr de la acele trei capre să cadă în jgheabul porcilor, doar pentru a hrăni preotul obez, asociații lui și mai mulți porci îngrășați. Iar țărani au fost extrem de recunoscători, știind că riscasem confiscarea întregii mele averi pentru că am efectuat o donație în afara registrelor trezoreriei clerului. Familia s-a ținut de cuvânt, nemărturisind nimic despre aceasta; și nu au mai fiert niciodată iarbă. La scurt timp după aceea, tatăl acelei familii a devenit unul dintre dragii și de încrederei mei slujitori; și, în cele din urmă, unul care a dus „Du-mi rămășițele la locul de veci.” Medicci oftă și zâmbi. „Cu siguranță, nu am fi putut avea grijă de fiecare țaran din provincie; totuși, Sophia și cu mine am găsit, în inimile noastre, un profund sentiment de consolare în faptul că am putut oferi o licărire de speranță „cel puțin o familie aflată în nevoie.”

Lazarus zâmbi. „Sunt sigur că ți-au fost veșnic recunoscători pentru bunătatea ta. Și cred că aș putea ști, chiar dacă în cel mai mic mod, cum trebuie să te fi simțit. Am făcut și eu ceva similar odată.”

— Oh? Medicci își trase bărbia pe spate. Spune-mi, te rog, dacă poți.

Lazăr și-a înăbușit un chicotit. Expresii de modestie și jenă i-au cuprins fața în timp ce mărturisea: „Adevărat, nu a fost la fel de îndrăzneată sau de durabilă ca bunătatea ta.” Ridică din umeri. „Totuși, când am locuit odată în catacombele Abației, i-am adus o porție din mâncarea mea unui prizonier flămând; chiar dacă tata îmi poruncise să mănânc toată mâncarea și îmi interzisese să mă apropiu de celulele închisorii. Mă tulbura să sfid astfel de ordine; totuși, ideea m-a frapat și mai mult: că aș putea să-mi mănânc toată mâncarea și să-l las pe altul să se lipsiască complet de ea, mai ales când era suficientă mâncare de împărțit. Și în timp ce cinam, știam că, dacă aș mânca toată mâncarea mea - fără să o împărtășesc cu un suflet flămând - atunci m-aș simți mai gol, după aceea, decât dacă aș fi mirosit doar mâncarea și nu aș fi luat niciodată prima îmbucătură din ea. Nu puteam nega această idee mai mult decât puteam să -mi accept datorita de a mă supune ordinelor primite; așa că mi-am abandonat îndatoririle și l-am ajutat pe prizonier în secret - chiar și pentru a încerca să-l eliberez din captivitate.”

„Și l-ai eliberat?”

„A refuzat, pentru că se considera deja liber.”

„Ei bine, cum se spune, «Prietenii buni vin de la oameni flămânzi, sătui». Sunt sigur că el era

„profund recunoscător pentru eforturile tale altruiste, Lazarus.”

„Cred că da”, a declarat Lazarus, zâmbind. „Și după aceea, chiar dacă nu mi-am respectat îndatoririle, m-am simțit mai sătul decât, poate, dacă aș fi mâncat trei iezi întregi.”

Medicci a râs. „Într-adevăr. Exact sentimentul pe care îl aveam și eu. Cine era el, acest prizonier?”

Zâmbetul lui Lazăr s-a stins. Și-a coborât privirea. „Nu i-am știut niciodată numele. Totuși, a spus că mi-l amintesc cel mai bine drept «Săracul în Hristos».”

Veselia lui Medicci dispăru în timp ce comenta: „Am înțeles că au existat multe astfel de popoare umile și devotate, de mult moarte și uitate, care ar putea fi amintite și onorate printr-un titlu atât de potrivit de vagitate și distincție glorioasă în același timp.”

„Veșnic binecuvântat fie acest om, pe care îl amintești ca atare, Lazăr. Este un titlu pe care orice Papă l-ar putea invidia; totuși, vine cu o haină obișnuită, pe care nimeni nu ar îndrăzni să o îmbrace.” „Da”, a afirmat Lazăr, „se cuvine; și așa îmi voi aminti de el.”

„Într-adevăr, potrivit”, a remarcat Medicci înainte de a ridica un singur deget în aer pentru a declara: „Și printr-o analiză similară, aplicată cu înțelepciune, această expresie este la fel de potrivită: chiar dacă Biserica este plină de o cornucopie umflată de obezitate, opulență și ciudățenii, nu veți auzi niciodată un om al Bisericii lăudându-se deschis cu ea, numindu-se « Om bogat al Bisericii.»” La urma urmei, dacă și-ar fi scos cu adevărat averea din punga pontificală, atunci nu ar fi recunoscut-o niciodată deschis, de teamă să nu-și piardă izvorul de viață al risipei. Și dacă ar fi fost un om al Bisericii, care nu și-ar fi dobândit cu sinceritate averea din vistieria acesteia, atunci Biserica i-ar fi cerut toate socotelile succesului său continuu, sub forma unor zeciuială suplimentare. Astfel, există mulți astfel de oameni bogați și pioși ai Bisericii, vii și sănătoși, care ar putea purta cu adevărat un titlu atât de definitiv și pompos; totuși, nimeni nu ar face-o cu sinceritate și pe față. Știi de ce, Lazăr? Îți voi spune eu.

Din perspectiva mea personală, Biserica seamănă cu puțin mai mult decât o movilă de viermi aurită și glorificată, care se hrănește cu descreșterea unei Umanități care se sufocă încet; toate acestea, în timp ce, de una singură, ține popoare nebănuitoare aproape de moarte cu secrețiile sale repetate de otrăvă pioasă.

Lazăr l-a muștră. „Remarcile tale lipsite de respect mă tulbură foarte tare, de ceva vreme.” Ar trebui să te abții de la a vorbi atât de aspru împotriva Bisericii și a slujitorilor ei ai lui Dumnezeu. „Nu vreau să mai aud despre asta.”

Uimirea bruscă a lui Medicci s-a prăbușit în hohote de râs. Și-a deschis brațele, într-o evidentă demonstrație de autoprezentare. „Voi fi pus să stau în fața conciliului bisericesc, când ei rămân surzi și orbi la simpla mea prezență? Oare clerul mă va găsi vinovat de erezie sau vrăjitorie și îmi va confisca bunurile lumești, când nu posed nici măcar o fărâmă de carne pentru mine? Oare voi suferi o a doua moarte, prin...”

„foc? Este oare posibil așa ceva ca morții să se teamă de moarte? Voi găsi Iadul doar pentru cuvinte aspre?” Medicci și-a lăsat brațele în jos. „Am încercat – fără succes.”

„Te prezinți ca un suflet amar”, a remarcat Lazăr răspicat. „Cum ți-a fost oferit Raiul, când inima ta...”

„Dumnezeu știe”, interveni Medicci și oftă, „că port o povară de resentimente față de Biserică. Și pe bună dreptate, din moment ce Domnul Dumnezeu Însuși nu cere nici un Vicar al lui Hristos, nici o armată de clerici, nici un templu de marmură înălțat și boltit, pentru a avea comuniune cu turma Sa. Încă din zilele lui Adam și Eva și ale copiilor lor, Domnul le-a vorbit direct, prin inimile lor. Și ne aude chiar și acum în rugăciunile noastre private către El. Unde există un loc sau un rol pentru Biserică în aceasta?

„Nu există nimic, zic eu, decât în redirectionarea și coruperea comunicării cu Divinul.”

Gemetele scândurilor de lemn tensionate și extinse au reverberat prin vas; și un stol de pescăruși îndurerați care se odihneau pe punte a explodat spre cer, spre țărnm. Medicci a pășit înainte și i s-a adresat lui Lazarus puțin mai personal. „Trebuie să-ți spun, Lazarus, că nu-L disprețuiesc pe Domnul Dumnezeu doar pentru că pun la îndoială Biserica. Cei doi nu vor deveni niciodată una. Nu aparțin în mod natural împreună. Nu exista niciun templu în Grădina Edenului - doar un pom al ispitei. Tatăl nostru, care locuiește în Ceruri, și Sfințenia Sa, care se numește Părintele Bisericii, sunt la fel de separați ca soarele și luna. Imaginile lor distincte au fost combinate într-o singură practică de închinare fabricată de acești oameni corupți, oportuniști și vanitoși care căutau putere și control asupra resurselor altora. Le-am văzut secretele cu ochii mei. Prin statura socială, rangul și privilegiul anterior, m-am frecat de cei mai răi și mai intriganți dintre ei. Contribuțiile mele generoase și continue la Biserică i-au ținut la distanță pe acești oameni pompoși, ipocriți și paraziți - și mai ales departe de lucrările mele alchimice mai discutabile. Poate că nu am citit Scriptura, totuși am stat cu religiozitate la predicile bisericești cu draga mea Sophia, suficient de mult timp pentru a-mi aminti predicarea Scripturii. Și o amintire care îmi rămâne clară în memorie este chiar această poruncă: „Să nu iei în deșert numele Domnului Dumnezeului tău”. Acum te rog asta, Lazăre. Dacă un om este suficient de vanitos încât să insiste să fie numit Sanctitatea Sa, pretinzând că

„este cel mai înalt agent al lui Hristos și că numai prin Biserica Sa pot alții găsi penitență, absolvire și reunificare cu Domnul – nu greșește El pentru aceasta?” Medicci s-a apropiat de Lazăr, întrebând altfel: „Dacă oamenii vanitoși și pioși își asumă sarcina de a vorbi în numele Domnului, atunci, printr-o astfel de vanitate, nu oare „De asemenea, să iei în deșert Numele Domnului Dumnezeului tău? Nu este oare destul de clar?”

Lazarus a răspuns, clătînând din cap și întorcându-se. „Poate că răstălmăcești sensul pentru a-l face să se potrivească intenției inițiale.”

Și mai multe scânduri scârțâiau în coca navei.

Medicci și-a insistat asupra mesajului său: „Domnul îmi cunoaște inima, Lazăre, acesta fiind exact motivul pentru care mi s-a oferit Raiul. Și Domnul cunoaște, de asemenea, inimile celor răi, care ar putea complota prin intervenție, să se pună între Dumnezeu și Om, în timp ce pretind că sunt singura cale de acces către Rai - o cale câștigată doar prin zeciuală, sânge, sudoare și suferință. Acești oameni sunt monștri și ar bea cu nerăbdare și cu siguranță sângele vărsat al copiilor voștri pentru a-și potoli setea de nepotolit de putere și control cu o vanitate insașiabilă și monstruoasă. Așa a fost întotdeauna și va fi pentru totdeauna - este natura lui - ca Răul să rămână rău, în timp ce se autointitulează „bun”. Cu adevărat, așa cum răutatea proclamă cu vehemență a fi singura cale spre mântuire.”

Medicci a observat iritația crescândă din ochiul lui Lazăr și i-a filtrat brusc opiniile colorate - și-a rafinat și mai mult prelegerea, combinând observația științifică și metodologia de investigare cu convingerea religioasă și practica trecută pentru a-și articula propriile opinii. deducții logice. „Din câte îmi amintesc bine, nu a fost nici o povară pe care mi-o puneam pe umeri, nici una de care să mă pot debarasa ușor, de bunăvoie, fără a pierde din vedere adevărul rău. Și, într-adevăr, am găsit absolut îngrozitor ca Biserica să se comporte într-un mod precis, strict interzis de Sfânta Scriptură. În acțiunile sale duplicitare, Biserica poruncise dintotdeauna ca nicio persoană să nu moștenească, să râvnească sau să prețuiască nimic pe pământ, cu excepția șanseii unui loc în Rai, așa cum Biserica râvnea și moșteneau tot felul de bogății pământești, sub formă de zeciuală colectată,” pe care le-a împărțit cu generozitate vastului său cler de agenți pontificali. Ca om învățat, disciplinat și cu un studiu strict, nu puteam să nu mă supun cu ușurință propriilor mele îndatoriri și metodelor meticuloase de observare și, în același timp, să ignor efectele negative ale Bisericii practice. Nici nu aș fi închis ochii la numeroasele cauze ale fricii, sărăciei, suferință și moarte, care se produceau din abundență sub domnia sa nemiloasă. Nu puteam - eu „nu aș vrea. Și pentru asta, așa cum ai ghicit bine în mine, resentimentul este o cruce pe care o voi purta mereu.”

Nava s-a înclinat brusc și s-a așezat într-un unghi mai abrupt, scândurile corpului său spărgându-se și pocnind printre pietrele de la țarm și sub influența gravitației sale schimbătoare, Lazarus s-a pregătit și a ridicat din sprâncene către Spectru. Nava s-a stabilizat pe măsură ce s-a instalat o nouă liniște. Medicci și-a încrucișat brațele la piept și a continuat, ca și cum nava nu s-ar fi mișcat niciodată. „Ca un alt exemplu excelent de practică pontificală, în care Biserica îi jefuiește pe săraci pentru propriul câștig; am văzut odată o trăsură clericală aurită în piața orașului, echipată...”

cu șase cai viguroși și un vizitiu prea dolofan. Trăsura stătea nemișcată în fața unui magazin de cizmar, interiorul său plin de pantofi fin lucrați. Inițial, nu m-am gândit prea mult la moment; și așa fi putut continua drumul meu, dacă unul dintre semnele specifice ale armăsarului nu mi-ar fi atras atenția. Curiozitatea m-a biruit; așa că am traversat aleea pentru a inspecta mai bine animalul și, cum încă nu eram sigur de identitatea lui, l-am strigat. Armăsarul și-a ciulit urechile și m-a văzut. Era un cal frumos și blând. Îi venea numele de Barlow - Magdalena a ajutat la stabilirea numelui său când era doar un mânz. Barlow curăța regulat grădinile pentru o familie de țărani care locuia pe fostele pământuri ale părinților lui Stephan. Cu toate acestea, nu mă așteptam ca Barlow să se lupte atât de fervent împotriva legăturilor sale, ba chiar să-i sperie pe ceilalți armăsari și să-l facă pe vizitiu să intre într-o criză de furie. Vizitiul a lovit cu biciul spre mine, țipând tare ca să -l audă chiar și Papa din Roma. Apoi a bătut animalul până când i-a ieșit spumă în gură." Medicci a oftat. „Din dimineața aceea, am regretat întotdeauna că l-am strigat pe Barlow așa cum am făcut-o. Cu siguranță, am confundat animalul doar cu amintiri poate împrăștiate ale unor ani mai plăcuți și mai tinereți, de când erau morți." Fantoma a dat din cap. „Adevărat, multă bunătate s-a pierdut în umbrele acelor zile sumbre, în care păreau că până și animalele de povară erau niște cochilii jalnice ale lor de odinioară.”

„Totuși, există încă multă bunătate în lume; și zilele nu rămân niciodată întunecate.” Lazăr a remarcat. „Acest lucru este lămurit în Scriptură. N-ați citit astfel de versete, domnule?”

Medicci ridică din umeri fără vlagă, schițând un zâmbet slab în colțul gurii. „Intenționez să o fac... când voi găsi timp. Din păcate, mi-a rămas fără timp... când voi muri.”

Și-a ridicat sprânceana, recunoscând: „Aveam un exemplar al scripturilor în biblioteca mea pe vremea aceea. Mi-a fost transmis prin familia Medicci. Era destul de mare, veche și grea, cu cusături ornamentate și îmbinări strânse. Colile erau pline de imagini pictate și inscripții colorate. Mi s-a spus că era unul dintre cele doar trei create de călugării benedictini nordici din regiunea italiană Umbria. Am înțeles...”

„să fi fost cel mai vechi volum din biblioteca familiei mele, care era destul de extinsă la acea vreme.”

Lazarus și-a coborât o privire tulburată spre scândurile podelei înainte de a-l întreba pe Medicci:

„Și cu o carte atât de frumoasă, nu-ți amintești nici măcar un singur verset din ea?”

„N-am găsit niciodată un moment liber.” Atitudinea lui s-a schimbat brusc, cu un rânjet. „Totuși, a servit unui scop valoros, chiar dacă nu a fost niciodată deschis; pur și simplu prin locul său pe raft.”

„Locul lui?”

„Într-adevăr. Era prima carte de pe raft, poziționată în stânga extremă și exact aproape și la același nivel cu ochii unei italience scurte, irascibile și zeloase, de lângă intrarea în...”

studiul meu."

„Sophia?”

„Nu. Mama ei adoptivă - mătușa ei de sânge. Iar acel vechi volum de familie a fost primul lucru pe care l-a observat cu sfințenie, oferindu-i comentarii la fiecare trecere în neființă. Acel volum, așezat meticolos și nedeschis, i-a secat până și focul din ochi în fiecare zi „...o leu neprihănit la apropiere și un miel îngăduitor la plecare.” Medicii a chicotit. „De-a lungul timpului, scripturile au făcut bine să mă protejeze de zelozia zdravănă a soacrei mele.”

„Se pare că a admirat foarte mult cartea.”

„Foarte mult. Era mult mai veche decât scripturile familiei ei.”

„Totuși, ea nu ți-a cerut niciodată să vezi înăuntru - să- i vezi cuvintele, imaginile și paginile?”

„Nu.”

„Te-a întrebat vreodată dacă ai citit din carte?”

„Niciodată în trecut.”

„A dedus pur și simplu că ai citit din el pentru că era acolo?”

— Da, reuși să spună Medicii printre chicotelii.

Lazăr a reflectat, perplex, înainte de a sugera: „Se pare că avea mai multă nevoie ca scripturile să fie închise și lăsate acolo decât ai avut nevoie ca tu să fie mutate și folosite.”

Amândoi au izbucnit în râs.

„Bineînțeles, mama nu s-a lăsat convinsă atât de ușor”, a subliniat Spectrul. „Cele două erau ca noaptea și ziua. Când oaspeții ei s-au aventurat pe lângă birou și l-au zărit pe bătrânul „În mod invariabil, întrebau despre asta. La care mama răspundea cu credință: „Acea legătură anume nu aparține nimănui altcuiva decât lui Toma cel Necredincios însuși.”

„De la Apostolul Toma?”

„Exact la fel. Și când era tulburată din cauza mea, mă numea mereu așa, mai ales în zilele mele mai îndrăznețe, când eram un băiat tânăr și încăpățânat. Mă striga atât de des încât oaspeții ei mă numeau în mod eronat Maestrul Thomas, în loc de Maestrul Gregory. Era destul de tulburător uneori - și așa a fost.” Fantoma oftă și se holbă în loc, reflectând la amintiri intime ale secolelor trecute.

A mers puțin de colo colo, a mai reflectat puțin și în cele din urmă a continuat: „Ca fost scutier al abației, cu acces la un întreg scriptorium al abației, trebuie să recunosc că ești cu siguranță mai versat în ceea ce privește principiile scripturale decât mine; totuși, eu vorbesc despre Biserică doar în moduri care se potrivesc cu evenimentele ei din istorie. Nu te mint în această privință. Și nici numeroasele obiceiuri mărturisite ale Bisericii și diversele înregistrări ale istoriei nu mărturisesc fals împotriva lor însele - toate relatările și înregistrările împărtășesc aceleași adevăruri. Astfel, așa cu

„Tu cunoști Scriptura pe deplin, eu sunt la fel de învățat și în istorie, și mai ales în arta războiului și în numeroasele evenimente care au modelat Biserica.”

„La fel ca și relatarea ta istorică incontestabilă despre «movilele glorificate de viermi» – făcea și aceasta parte din învățata ta Istorie Bisericească, Medicci?”

Fantoma se zbătu împotriva unor expresii vesele mereu contorsionate înainte să se adune . „Ei bine, nu chiar. Totuși, de dragul unui discurs atrăgător, despre o chestiune altfel, iremediabil de aridă, precum Biserica, astfel de expresii adaugă o nuanță de culoare, nu-i așa?”

Lazarus a dat ochii peste cap. „Ai exprimat doar întuneric. Negrul este o nuanță?”

Medicci chicoti și renunță parțial la libertatea de exprimare necontrolată. „Ei bine, atunci poate că am fost cam neobosit cu limba mea; vă rog să mă iertați. Voi face asta.”

„nicio altă încercare de a transmite Scriptura, deoarece nu sunt la fel de versat în ea ca tine. Totuși, trebuie să mi se permită să-mi exprim opiniile despre Biserică dintr-o perspectivă pur istorică, chiar dacă inițial te-ai putea opune unor părți din ea.”

Lazarus ridică din umeri și încuviință condiționat: „Atâta timp cât disprețul tău față de Biserică nu este atât de orbitor de strălucitor.”

„Ei bine, într-adevăr au fost, în nenumărate feluri...”

Lazăr și-a îngustat privirea și l-a întrerupt brusc.

Spectrul își ridică degetul în aer, rânji și își termină politicos declarația: „Totuși, de dragul tău, voi elimina din comunicatele mele orice mențiune despre viermi și orice dezgust față de evlavie prădătoare și îți voi transmite cu blândețe, poate o versiune mai plăcută a istoriei Bisericii – așa cum mi-o amintesc clar, să știi.”

„Poate o versiune mai plăcută a... altceva?” Lazarus a sugerat o schimbare de subiect. „Poate, poate, mai multe despre draga ta Sophia?”

„Foarte bine, atunci. Poate aș putea să vă împărtășesc când le-am cerut prima dată părinților adoptivi ai Sophiei mâna ei în căsătorie? Să vă împărtășesc acel eveniment extrem de îngrozitor, complet cu propria sa „Carte a lui Don”?”

Urechile lui Lazăr s-au ciulit și și-a înclinat capul ca al unui câine curios. „Cartea lui Daniel”, vrei să spui?

Medicci a râs. „Da, exact. Mătușa Sofiei a lătrat la fel. A fost un moment destul de nepotrivit pentru mine; totuși, destul de amuzant și plin de evenimente în același timp.”

„Aș vrea să aud despre asta”, a recunoscut Lazarus, zâmbind din nou și revenindu-și la starea de spirit.

„Atunci îți voi povesti – poate pe drum spre Italia. Presupun că ți-ar plăcea să o repovesti.”

„Sunt sigur de asta”, a răspuns Lazăr.

Un alt trosnet a răsunat prin coca de lemn, urmat de sunetele unui năvală bruscă de apă sub punte – încă lipită de stânci, vasul se predase în sfârșit mării.

Lemnul gemea și trosnea, iar puntea se înclina doar puțin mai mult. Amândoi căutau oceanul sudic nesfârșit și stelele. Un vânt constant bătea, purtând în el aromă acrișoară a saramurii oceanice. Sunetul valurilor neîntrerupte izbea și bolborosea sub ele, izbindu-și spuma de coca navei. Lazarus a rupt tăcerea dintre ei. „Ai spus că oceanul este poate mai adânc decât sunt norii, sus”, a declarat Lazarus. „Este oare chiar mai adânc decât sunt stelele, sus?”

„Firmamentul însuși? Aș crede că nu”, a răspuns Medicci.

„Ai zburat vreodată spre stele?”

Fantoma chicoti. „Bineînțeles că nu. Și n-aș îndrăzni să încerc să risc, de teamă să fiu văzut de fiecare înger existent. Nu am unde să mă ascund acolo sus”, spuse Medicci, dând din cap în sus. „Locul meu este aici jos, căutând Iadul – și pe Sophia mea.”

„Sus și jos, am căutat – de pe vârfuri de munți până pe fundul oceanului.” Fantoma s-a uitat direct la Lazăr și a zâmbit. „Totuși, am încredere că căutarea mea s-a încheiat acum, avându-te drept ghid.” Apoi a aruncat o privire spre mare și s-a crispat. „Și am detestat cu adevărat să caut pe fundul oceanului. Animale marine îngrozitoare și de nepătruns înoată în văile sale scufundătoare ale întunericului etern.”

„Chiar și monștri marini?” a întrebat Lazarus.

„Mai ales”, a afirmat Medicci. „Am fost martori la Monștri uriași ascunzându-se în cele mai adânci goluri: Giganți Albi cu capete masive și fără corpuri; și multe picioare lungi și libere proveneau din ele – picioare atât de lungi încât ar fi putut acoperi întreaga lungime a celei mai mari nave comerciale oceanice. Și am văzut corpuri fantomatice enorme, fără cap, care nu păreau altceva decât niște pălării de înot masive, umplute cu păr lung și desprins – păr strălucitor care își ucidea prada. De asemenea, am văzut lilieci de mare masivi, fără dinți, cu guri căscate și cozi lungi. Și odată, am dat peste un fund marin întins de scoici uriașe; cea mai mare dintre ele ar fi putut devora doi oameni întregi în carapacea sa brusc închisă.” Medicci a pufnit și s-a crispat, adăugând: „Apoi erau acele creaturi palide și hidoase cu capete...” A tremurat cu repulsie exprimată înainte ca continuând: „— erau ca niște capete plutitoare, cu rânduri de dinți neregulați; iar ochii lor supradimensionați și gurile căscate le consumau aproape întreaga ființă. Erau capete cu ochi mari și mulți dinți. Imaginați-vă, dacă ați putea, o lume subacvatică, neagră ca smoala și plină de capete feroce și vorace, strălucitoare și plutitoare.”

„Sunt capete monstruoase în mare”, a întrebat Lazarus, acum complet captivat de descrierile fantastice ale lui Medicci ale unor astfel de ciudățenii oceanice aparent grotești și titanice.

„Ei bine, nu erau la fel de monstruoși ca ceilalți Monștri Marini.”

Lazarus a scrutat adâncurile punții zdrențuite a navei. „Erau chiar mai mari decât Bijuteria Edenului?”

Medicci ar fi putut păli puțin de jenă înainte să se așeze la o distanță de vreo opt centimetri între degete și să recunoască: „Ei bine, sunt... atât de mari; totuși, sunt cu adevărat oribili la înfățișare, cu înfățișarea lor aparent incompletă - foarte disproporționată - și fantomatică în tot felul de lucruri și înfățișări, la fel ca mine. Vă puteți imagina asta? Oribili, erau. Când am dat peste ei prima dată, am crezut că mă aventurasem aproape de porțile Iadului, din moment ce cu siguranță nu erau...” arătau ca ceva din minunatul plan al Domnului. Totuși, am înțeles greșit - erau nu din Iad. Cu toate acestea, chiar și păianjenii ar putea fi mai frumoși, în compania lor, deoarece „Păianjenii au corpuri ușor de distins și picioare puternice. Și totuși, capete plutitoare, fără corp sau picioare?” Medicci clătină din cap a dezaprobare înainte de a arunca o privire spre țărâm. „E cam ca acei greieri de peșteră - picioare mari și lungi, care par să susțină un corp prea mic pentru orice greier obișnuit. Nu există un echilibru adecvat între părțile corpului lor.” A tresărit din nou. „E supărător, într-un fel ciudat.”

Eljo reflecta acum la ideea aparent ciudată a unei fantome, anterior disciplinată în fizionomie, care suferă de o fobie de disproporții organice observate sau de groteserii anatomice. Își strânse buzele ca să-și rețină ilaritatea care începea să-l încălzească din interior. Apoi se întoarse și își mușcă buza înainte de a-l înfrunța pe Medicci într-un mod aparent serios și tulburat. „Totuși, ce-ar fi dacă ți s-ar arunca una dintre acele mici chestii cu cap , Medicci?”

Spectrul s-a întors și a dat din cap, declarând rece: „Atunci ar trebui să moară.”

„Chestiile-de-Cap? ”

„Nu”, a lătrat Fantoma; „Oricine a aruncat-o pe mine!”

Lazarus s-a înecat și s-a predat, fiind cuprins de o ilarie desăvârșită, s-a îndoit și și-a pierdut echilibrul. Poc! Plâs! O secțiune de balustradă s-a prăbușit în ocean și, dacă Medicci nu l-ar fi apucat brusc pe Eljo, Lazarus s-ar fi putut prăbuși cu capul înainte peste bord. Fantoma l-a tras pe umilul Lazarus înapoi la bordul... puntea navei.

Lazăr se ridică în picioare. „Totuși, ești un spirit; lucrul ăsta ar trece complet prin tine.”

Medicci l-a lăsat să se descurce. „Totuși, se va întâmpla o singură dată. Și nu văd nimic amuzant în ceea ce ai putea sugera.”

Lazarus și-a adunat sufletul. „Iartă-mă, Medicci. Eu doar...”

„Da, știu; și nu ești primul care găsește umor în asta. Totuși, ține minte că ultimul om în viață care a aruncat un greiere de peșteră în mine a devenit cel mai lung pacient al meu pentru acea scurtă perioadă.”

Lazarus îl liniști cu un rânjat rigid, pe jumătate scăpat: „N-o să fac așa ceva, Medicci. Și îți mulțumesc că m-ai prins.”

Medicci făcu cu ochiul și ridică din umeri. „Chiar credeam că merită să te spăl în gură cu apă de mare; totuși, am prins-o pe Sophia mea doar când ai căzut; așa cum stai acum între mine și ea.”

Lazarus a zâmbit și a dat din cap. „Chiar și așa, îți sunt îndatorat.”

— Destul de bine, răspunse Medicci, împreunându-și mâinile pe veșminte și legănându-se pe călcâie.

Lazăr a privit secțiunea lipsă a balustradei și mărirele învolburate de dedesubt, iar mintea i-a plutit în minte spre zile mai vechi și mai simple. A păstrat o amintire deosebită a unui moment destul de comic în care el, Miguel și Thateus erau împreună în Puțul de Fântână, clătind butoaiele de vin folosite de Abație. Miguel a sărit în apă și a strigat că... Monstrul Mării îl pusese în stăpânire. Și, deși știa că Miguel se prefăce, întrucât cunoștea îndeaproape fiecare scorbura și crăpătură din mica peșteră a Fântânii, Thateus s-a grăbit să-l salveze pe Miguel de presupusul Monstru Mării, certându-l pe Lazarus că nu a făcut nimic pentru a-l salva pe Miguel de la o moarte sigură. Lazarus a chicotit, veșnic jenat pentru tovarășii săi creduli și năzdrăvani din catacombe. Și-a ridicat privirea spre cerul înstelat.

„Ce este?” întrebă Medicci, mijindu-și ochii cu suspiciune.

„Nu e nimic legat de tine”, a spus Lazarus, fluturând o mână în semn de respingere. „Mi-am amintit doar de un moment demult trecut.” El a dat din cap, detaliind: „Odată, am considerat lumea mult mai mică decât este în realitate. Era mai plăcut, când o credeam, mică.”

„Cum ai dedus că este mai puțin decât este?”

„Ei bine, odată credeam că păsările pot zbura suficient de sus, chiar și pentru a ajunge în Rai.” Ridică din umeri, recunoscând: „Știi că nu pot, totuși mi-am dorit să cred asta.”

Medicci rânji. „Și cum poți fi sigur că păsările nu pot zbura spre Rai, Lazăre?” Își deschise brațele și privi scurt în sus. „Ai zburat atât de sus și de departe, încât să fi inspectat fiecare colț al cerului?”

Lazăr îl cercetă în ochi pe Medicci înainte de a răspunde: „Pot fi la fel de sigur ca și tine, având în vedere credința ta similară că monștrii tăi nu au venit din Iad, Medicci. Ai crezut vreodată?” a căutat atât de adânc și de departe, încât a inspectat fiecare parte a oceanului?”

„Nu sunt monștrii mei”, a replicat Medicci rânjind. „Totuși, poate că putem fi,

„În mare parte sigur de ambele noțiuni.” A dat din cap și l-a lăudat pe Lazăr; „Există cu adevărat un alchimist perspicace și deliberat care se ascunde în tine.”

„Și prin echilibrul tău între credință și îndoială, cred că poți fi și tu un călugăr bun” , a transmis Lazarus în trecăt, în timp ce se îndrepta spre centrul punții navei . Medicci l-a urmat.

Au pășit peste resturi împrăștiate și au intrat într-o poiană relativ apropiată de intrarea în cală. Lazarus s-a oprit și a închis ochii. Medicci l-a înconjurat pe Lazarus. L-a privit cum respiră adânc și își înclină grațios capul în sus și în jos, și dintr-o parte în alta. Și din afară și dinăuntru, Lazarus trăgea claritate și direcție dintr-un simț ascuțit al orientării al lui Eljo, peste care suprapunea simultan amintirile nepătate ale hărților Abației. Se întoarse și deschise ochii spre Orizontul oceanului sud-estic. Medicci i-a zărit pupilele acum lărgite; iar negura aparentă a lor aproape că i-a șters complet nuanța albastră din ochii lui Lazarus. „Vom găsi noul nostru curs în această direcție”, a declarat Lazarus, arătând spre orizontul oceanului. „Plecăm?” or „Plecăm?”

Medicci l-a oprit – a privit spre cer, a localizat steaua polară și a urmărit constelațiile tot mai mult în jos, până când privirea lui a căzut paralelă cu degetul arătător al lui Lazar și exact în direcția calculată a îndepărtatei insule Corsica. Și-a țuguiat buzele și a clătinat din cap. „Și îndrăznești să mă acuzi de vrăjitorie, când am adus doar un iepure? Cum te orientezi atât de perfect cu ochii închiși?” Lazăr a zâmbit și și-a deschis aripile. „Nu ești singurul dintre noi cu o abilitate care nu este vrăjitorie.”

Fantoma oftă. „Destul de vag; o schimbare bună.”

Lazarus a întrebat: „Să pornim spre Corsica?”

Medicci întinse o mână spre ceruri. „Înainte și în sus, prin harul lui Dumnezeu; luminează calea, călugăre Lazăr.”

Lazăr a zâmbit larg, s-a întors și și-a desfăcut aripile.

Ca unul singur, au abandonat epava și s-au înălțat pe cerul nopții, înconjurându-l o singură dată înainte de a-și croi un curs deliberat spre mare. Bijuteria Edenului s-a scufundat în depărtare; pământurile Franței au dispărut; și sub strălucirea unui răsărit de lună nouă, suprafața agitată a oceanului s-a netezit în cele din urmă într-o foaie strălucitoare de sticlă fumurie. Și mai sus au urcat, până când apele întinse ale Golfului Leon păreau să înghită întreaga lume, încă o dată, așa cum numai Noe ar fi putut ști. Totuși, chiar și cu peisajul marin monoton al apei și orizontul infinit, Eljo, un naveta migratoare, și Spectrul, rece și calculat, nu s-au abătut niciodată de la cursul lor aerian dintre pământ și cer. Împreună, au servit ca un set indispensabil de instrumente, rivalizând chiar și cu...

cele mai notabile instrumente de navigație ale oricărui căpitan de navă. Erau ca o busolă și un sextant de înaltă înălțime, navigând drept deasupra unui abis salmastru al oceanului.

Oricât de nefiresc și talentat ar fi putut părea o astfel de pereche de tovarăși complementari, Lazarus și Medici încă nu descoperiseră că Destinul le va cere în curând un efort incomensurabil și o sincronizare incalculabilă pentru a anula ceea ce se întâmplase între timp lumii. Totuși, acel moment crucial din Istorie nu li se întâmplase încă lor - sau , de altfel, Umanității.

[Sfârșitul cărții 1: Învierea]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicație pentru

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.GothicNovel.Org)~